

Анотация на тема „Границите на автономията на страните в арбитражния процес“
Проф. д-р **Поля Голева**

Под граници на автономията на страните в арбитражния процес се разбира възможността на страните да определят свободно процедурата, по която ще се стигне до справедливо решаване на спора им. В международния търговски арбитраж се наблюдава тенденция на засилване на свободата на страните да определят сами процесуалните правила за разглеждане и решаване на техния спор. Безспорно първата и най-важната граница на автономията в арбитражното производство е арбитражното споразумение. Отбелязва се обстоятелството, че договорът за арбитраж не е договор само между двама субекти, а в него могат да участват повече от две физически и/или юридически лица. Втората граница на арбитражната компетентност е формата на арбитражното споразумение. Писмената форма е условие за неговата действителност. Смятам, обаче, че няма пречка, писменото съгласие да не бъде задължително материализирано на хартия, а писмените знаци да са намерили място и на друга повърхност или да са извършени в електронна форма. Третата граница на автономността на страните в арбитража касае арбитражната процедура. Едно от най-важните положения на тази плоскост е въпросът за приложимите процесуални норми. Разглежда се въпросът, може ли решаващият орган едностранно, без съгласието на страните да заяви, че прилага Гражданския процесуален кодекс. Приема се, че процедурата, по която се разглежда делото, се намира в приоритет от страните. Изследва се и въпросът, може ли основанията за отмяна на арбитражно решение от Върховния касационен съд да ограничават автономията на страните, като в доклада се дава отрицателен отговор.